

Radovala jsem se celej páte v práci, jak malej harant.

A nemohla se dočkat, až dorazím domů. Bylo teda jasný, že odpolední prochajdu nesthinu, tu měl v režii Brtník. Ale naplánovala jsem si, že hnedle po domácích povinnostech, jako je velkonákup a jeho uklizení, večere psí i lidská, vyrazím ven.

Sněhu za ten den a večer napadlo docela dost a tak jsem se těšila, jak si to užiju. Nenápadně jsem se snažila popíchnout drahou půli, že by třeba jako se přidal, ale chápu, že za odpoledne toho venčení měl víc než dost ☹️. Protože to není jen tak, že se jdete projít. S Tali rozhodně ne.

Ještě než jsme vypadli z bytu stříhli jsme si cvičební chvílku. A s Tali je to poslední dobou těžký. Začala být zase enormně zbrklá a cvičit s ní něco, to je peklo. Hrozí, že zabije sebe, mě, rozbije celou místnost.... děs. Zato ale Rumíček se snažil převelice. Nejdřív jsme si dali Poznáváčku, kdy musí z většího počtu hraček podávat tu kterou mu řeknu jménem a pak jsme si šli hrát na nakupování. Je výbornej nákupčí ☹️ usadím ho vždycky pod okno ke stěně vlevo dám krysu, v půlce místnosti vpravo položím košík a na konci místnosti u dveří je kasička. A pak už ho jen tiše -jen tak pro jistotu -naviguju: Krysa, Do košíku, Ke kase, Účtovat ☹️. A on jde, dá krysu do toho košíku, dojde s ním ke kase a zaúčtuje si nákup na kase ☹️ ☹️. Teď naposled jsem už ani mluvit nemusela. Moočikovnej byl, močikovnej.

No a pak jsem si naplnila kabeličku suchejma nakrájenejma rohlíkama, popadla koš, plus další věci na vyhození a Rumíčka a vypadli jsme. Ten se radoval! Úplně stejně jako já. A hopíkal nadšeně sněhem jako kozlík. Došli jsme to vyhodit a pak se chvílku courli spolu kolem našich domů. Čtala jsem mu sníh a on výskokoval, honila jsem ho kolem laviček a přepadala ho. Krása největší. Pak jsme hodili odpadák domů a a přibrali Taliprtku.

Čekala jsem, že se vystřelí na jak špunt ze žampuňskýho, ale kupodivu ne. Pravda, ve své rozvernosti mi málem urazila makovici košíkem a když jsem jí ohoukla, tak se uraženě odpálila do křoví. Asi jako za trest ☹️ ☹️. No ale nechala se vylovit bez potíží a tak za odměnu byla poslána..... do..... no tam ne, tam jí posílám jindy. Byla poslána k rybníčkům. A my si šli s Rumíčkem čutat sníh a házet koule. Kupodivu netrvalo dlouho a kdopak to k nám běží?? Jejdanánky, jelimánky, to bude asi Taliprtka, ne? Když venku jinej žádněj pejsek nejni. No jooooooooo, Talinka je to!! ☹️ A tak šel košík dolů a velkoodměna v podobě dvou celých plátků

veky, aby si mohla pochroupat. Až si u toho slastí pískala. Pak jsme teda měli nějaký malý řešení, páč se i přes košík něčím ládovala pod sněhem, ale to pominu, zvlášt proto, že když se rozběhla ke svým oblíbeným panelákům, tak se nechala vždycky hned odvolat.

My jsme pak s Rumíčkem nechali Talinku Talinkou a šli se honit kolem hřiště. A dobře jsem udělala, že jsem si hlídala záda, páč madáme se k nám s nadšením taky přidala. A tak jsme tam v půl desátý večer lítali jak magoři. Dvěma psům se dost blbě utíká normálně, natož na sněhu, takže jsem si pořádně mákla. Ale bylo to moc fajn.

A když nám to tak pěkně šlo, tak jsem zamířila pěkně hezky před ty paneláky, co se budem furt šmrdat vzadu na louce, že jo. A budem se tužit taky na poli poslušnostním. Když jsme si to prošli kolem jedněch i druhých kontejnerů a dokázaly se docela dobře domluvit, bylo moc fajn, se jen tak courat prostorem. Tak jak to lidi běžně se psy dělají □ , že prostě jen jdou a nemusí se furt dohadovat.

Vrátili jsme se ještě chvíli na louku a ke hřišti, abychom si tam stříhli ještě trochu těch stíhaček kolem zábradlí a když jsem jim pak utekla za hřiště překvapil mě Rumíček. Zkrátil si to vnitřkem hřiště a já myslela, jak mu budu strouhat mrkev. Jenže mrkev strouhal on mě. Páč se tím plotem procedil!! Nechápu to jak to dokázal, ale prolezl mezi těma šprušlema, ač by se tam vejít rozhodně už neměl.

Byli jsme sice ještě poměrně daleko od našeho domu, ale když jsem zavolala, kdože bude první na podestě, odpálili se tam ti dva, jak rakety země vzduch a sníh jim od tlapiček jen odletoval. A páč prej sem moc pomalá, stihli se pro mě ještě i vrátit a zas tam utíkat. Pochopitelně odměna pro oba vítěze byla nutná. Každý pořádný kus veky. A chroupali si ji ještě na schodišti k bytu.

Doma pak odpadli a já šla honem napsat, jak bájo večerní venčení to bylo.